

PLATON PARDĂU

Exerciții de curiozitate

piesă în trei acte

Personaje :

DIANA
GEORGE
EVA
NAE

Actul I

Scena cufundată în întuneric. Doar lumina fluorescentă a unui ecran de televizor. Se transmite un film, nu vedem ce anume, auzim doar „I love you” și „darling”, „darling”, pronunțate afectat, într-o engleză est-europeană. Din cînd în cînd sunetul se intrerupe și atunci o umbră se apropie de televizor și-l revigorează cu cițiva pumni zdraveni. Treptat, lumina crește și deslusim că ne aflăm într-un salon bine mobilat, iar în fața televizorului, înlănțuiți într-o apăsată îmbrățișare, George și Diana. Tineri și frumoși, îmbrăcați — ea : cu o salopetă verde, el : cu giuși, cizme scurte. George are vreo 26—27 de ani, Diana cu zece mai puțin. Îmbrățișarea devine sărut. Dinspre televizor îi invăluie o muzică sentimentală de serial, iar, deodată, în dreapta (unghiul publicului) se aud zgomote, ca și cum cineva ar încerca să deschidă o ușă și nu reușește. Diana și George continuă să se sărute. Zgomotele dinspre dreapta cresc, pînă se prefac în zguduituri, bufnituri. Brusc, o sonerie puternică umple spațiul scenei.

DIANA (desprinzîndu-se de George) :

Sună cineva, George !

GEORGE (o recuperează) : Nu sună !

DIANA (se eliberează) : Sună ! Nu auzi ?

GEORGE : Nu sună !

DIANA (luptă cu George) : E cineva la ușă !

GEORGE : Bine. Cineva a greșit ușa. Va renunța.

(Continuă să sune.)

DIANA : Nu renunță, George.

GEORGE : Bine. E un perseverent.

„Haaai.. (Încearcă s-o cuprindă, ea fuge.)

DIANA : Vezi cine-i !

GEORGE : Nu ne caută pe noi. (Vrea iar s-o prindă, ea se ascunde după o masă pe care, într-o glastră, se află un buchet de flori; glăstra se clatină.)

DIANA : Răstorni glăstra, strici florile.

GEORGE : Va fi o duminică seara fără flori.

DIANA : Poate sînt părinții tăi.

GEORGE : Bătrînii au cheie și vin cu trenul de zece. E abia opt.

DIANA : Poate s-a întîmplat ceva și au venit mai devreme. (Diana fuge și în-

chide sonorul televizorului. Sună mereu soneria.)

GEORGE (strigat): Bătrînii au cheie!

DIANA (strigat): Dar ai încuiat pe dinăuntru! Te-am văzut. (Soneria tace o clipă.)

GEORGE (prefăcut uimit): Am încuiat pe dinăuntru? De ce aş fi făcut-o oare?

(Soneria reîncepe să sune, acompaniată de bufnituri.)

GEORGE: Ei sint. Probabil s-a întimplat evenimentul... În sfîrşit. Vom avea spectacol. (Spre uşă.) Hoooo! Opriţi-vă, forţe telurice! Vin! So-sesc! Deschid! (Ia buchetul de flori din glastră şi se duce la uşă, deblochează yala. În scenă intră Nae şi Eva, oameni maturi, el la 50 de ani, ea de 45; sint îmbrăcaţi cu costume de schi şi duc în spate rucsacuri. Se sprijină fiecare de cite o pereche de schiuri, pe care-s prîmşi clăpări enormi.)

NAE (enervat): Ce dracu' ne ții la uşă, de trebuie să sculăm tot blocul?!

GEORGE: V-a dat afară de pe pîrtie sau s-a întimplat evenimentul? Care-i rupt? Dreptul? Stingul? (Ține buchetul de flori la spate.)

EVA: N-a lipsit mult. Era numai gheață și hopuri.

GEORGE (punind în glastră florile): Regrete. Poate altă dată.

NAE (aruncă rucsacul și se lasă într-un fotoliu): Unde te întorci, numai puștime. Pîrtia, cabana, trenul... Se grăbesc să ocupe totul.

EVA (mălișoasă): În plus, i-a căzut și un rucsac în cap.

NAE: Dacă timpîta aia nu l-a pus ca lumea pe poliță!

EVA: Te-am prevenit. Schiul, c'est dur.

NAE: Lasă-mă, dragă! Nu-ți cedează nimeni un loc! Ba te mai calcă și pe picioare! Două ore am călătorit într-un călcii.

GEORGE: Dacă n-ai luat trenul de opt, cum te-am învățat... La cel de șase e omor...

NAE (agăsat): Ia harnașamentul ăsta de aici! (Ii aruncă rucsacul. În clipa asta o vede pe Diana. Fata nu-i prea stingherită că Nae și Eva o cercetează atent.)

GEORGE (cu rucsacul în mîndă): Ea e Diana.

DIANA: Bună seara.

EVA: Bună seara.

NAE: Aha! Unde v-ați cunoscut? La video? La „Patria”? La „Scala”? La „Albina”?

DIANA: La flori.

GEORGE: Exact. La florărie. La coadă, să-ți aducem flori de consolare, în cazul în care...

NAE (căt-re Diana): Iar dumneata i te-ai asociat...

DIANA: El mi-a spus că s-ar putea să vă rupeți un picior. Pentru această eventualitate vă întîmpină cu flori.

NAE: Și-ai venit să vezi dacă mi-am rupt sau nu piciorul! Sfîntă curiozitate! Asta făceați cînd noi sunam ca nebunii... Exerciții de curiozitate...

EVA: Nae, nu te răzbuna pe ei.

GEORGE: Între florile din glastră se află și buchetul ei, destinat inițial unei colege care se căsătorește.

NAE: Care și-a satisfăcut curiozitatea. Bun.

EVA: Lasă-i în pace, Nae.

GEORGE: Mamă, lasă-l să-și facă numărul. Cred că a luat destule bușituri, ca să aibă dreptul...

NAE: Ieși! Ți-am spus să scoți harnașamentul ăsta de aici!

(George ia și rucsacul Evei, plus schiurile. Nae îi dă și schiurile lui.)

GEORGE (refuză): Cursa a doua... (Schiurile sint gata să cadă, Diana sare, le menține vertical, ca pe o su-liță. George iese încărcat.)

NAE (căt-re Diana): Merci! Precies schiezi și dumneata.

DIANA: N-am învățat.

NAE: Pas possible! La vîrsta dumitale?! Sint și de cincisprezece ani, și de zece, și de cinci... Și de trei! Tocmai dumneata?!

DIANA: Spuneți-mi Diana...

NAE: Eram convins că veniți pe lume cu schiurile în picioare și chitara de gît. Chitara, okmenul sau alte scule stereo...

EVA (imprecis): Ea e o excepție. (Căt-re Diana.) Dă-mi mie schiurile, domnișoară! (Căt-re Nae.) Descalță-te. (Ia schiurile și pleacă pe urmele lui George. Nae, rămas cu Diana, deodată se schimbă. E vesel, i-a dispărut parcă mohorala. Începe să-și deschete bocancii.)

NAE: Scuze, dar trebuie să scap de ghețele astea... Pînă atunci, poți să aprinzi o țigară.

DIANA: Nu fumez.

NAE: Nu fumezi? Formidabil! Cum se poate? Nici un „Marlboro” de la mine?

(Scoate un pachet de „Marlboro” și-l pune pe masă.)

DIANA: Nici „Marlboro”.

NAE: Atunci un vizichi?

DIANA: Nu-mi place.

NAE: Unul mic. Catuă acolo în dulap. Trebuie să mai fie pe undeva o sticloanță... (Vrea să vorbească „tine-rește”).

DIANA: Nu-mi place alcoolul. Dar, dacă doriți, pentru dumneavoastră. (Se duce la dulap și scoate o sticlă de whisky

- și un pahar. Nae o privește cu plăcere.)
- NAE : Două pahare.
(Diana mai scoate un pahar. Pune totul pe masa dintre fotolii. Nae vrea să-i toarne. Ea acoperă paharul ei cu mina.)
- NAE (își toarnă) : Cum vrei. Libertate deplină. (Bea.) Deci, dumneata...
- DIANA : Spuneți-mi Diana.
- NAE : Deci, Diana nu agreează nici tutunul, nici alcoolul. Bun... Eu sint un bătrîn vicios. (Își aprinde țigara.) Ce agreezi ?
- DIANA : Nu știu.
- NAE : La vîrsta asta, și nu știi ? Interesant... Foarte interesant. Bun. (Pronunță nazalizat : „bon”.) Despre ce propui să discutăm ?
- DIANA : Despre ce doriți.
- NAE : Nu m-ai înțeles. Discutăm despre tine sau despre mine ? La libera alegere. Nu după aceea să spui că te-am luat la întrebări : de unde ești ? de unde vii ? ce face tata ? ce face mama ? unde stați ? ș.a.m.d. Știu că tinerețului nu-i place să fie luat la întrebări.
- DIANA (brusc) : Schiați atît de prost ?
- NAE (uimire) : Ho-pa ! Deci, discutăm despre mine ! Vrei să știi dacă schiez prost. Află că schiez foarte bine. George crede că schiez prost.
- DIANA : Vă rog să nu vă supărați.
- NAE : Nu mă supăr, dragă. M-aș supăra dacă ar fi adevărat, dacă aș schia prost... Dar așa... George e liber să creadă ce vrea... De pildă, cum crede că puștiul de la institut are dreptate, și de aceea mă calcă pe nervi.
- DIANA : Și nu vă calcă ?
- NAE (luat prin surprindere) : Deci, ți-a spus că lucrez în probleme de betoane și rezistența materialelor, că am un adversar tînăr care mă calcă pe bătătură... Inginerul Nae Rozeanu, călcat pe bătătură de un țîști-bîști !... Frumos ! Realitate care întrece orice închipuire și întruchipare care întrece orice realitate. Ce mai vrei să știi ?
- DIANA : Ce doriți să spuneți.
- NAE : Păi, am făcut un pact. Dumneata...
- DIANA : Spuneți-mi Diana...
- NAE : Diana întreabă, Nae Rozeanu răspunde. Întreabă mai departe. De ce mă calcă ? Cum mă calcă ? De cînd mă calcă ? Pentru ce mă calcă ?
- DIANA (subit) : Cum e acest... adversar tînăr al dumneavoastră ?
- NAE (derutat) : Adică cum — cum ?
- DIANA : Așa, în general...
- NAE : Fii mai explicită. Ce vrei să știi ? Dacă e bun în meserie ? Dacă e punctual la slujbă ? Dacă predă la timp lucrările ? Dacă are spirit de inițiativă și răspundere ? Care din toate...
- DIANA : Cum doriți... Știți, eu acum, cînd v-am văzut pe dumneavoastră,
- imi pot închipui cum sințeli dumneavoastră.
- NAE (interesat) : Cum sinț eu ?
- DIANA : Vă atrag atenția asupra pactului. Eu întreb, nu dumneavoastră.
- NAE : O.K. Cu toate că m-ar fi interesat al dracului de mult să văd cum mă vede o...
- DIANA : Spuneți-mi Diana...
- NAE : Cum mă vede Diana... Perfect. Passons. Recunosc... De fapt, ce crede tînăra generație despre noi ? Niște burtoși... Niște conformiști... Niște lipsiți de îndrăzneală... Niște meseriași buni, nimic de zis, dar (imită) fără acuitate, fără viziune, fără... Este ?
- DIANA : Stricăm pactul ?
- NAE : Mii de scuze. Unde rămăsesem ?
- DIANA : Ajutați-mă să-mi închipui cum e acest tînăr adversar al dumneavoastră.
- NAE (rămine interzis) : Ceee ? Să te ajut să ce ? Ha-ha-ha ! (Se ridică din fotoliu și umblă prin încăperea șontăcînd din cauza bocancilor grei.) Să te ajut să ce ? Nemaipomenit ! Formidabil ! Să te... ? (Deodată începe să strige.) Eva ! George ! Unde sinței ? Unde naiba v-ați pierdut ? Extraordinar ! Să te ajut să-ți închipui... (Schimbă brusc și se apropie de Diana, care e intrigată de manifestarea lui.) Domnișoară Diana... Află că ai tras în plin ! Ai lovit la fix ! M-ai făcut marț. Nu știu ce să-ți răspund... Nu te pot ajuta... Habar n-am cum arată așa... În general... Ha ! Ha ! Ha ! Ești grozavă ! Hai, bea măcar un strop. (Îi toarnă. Își toarnă. Ridică paharul. Diana ridică și ea paharul. Nae zice : Cin-cin !)
- DIANA : Cin-Cin ! (Nu bea.)
- NAE : Recunoaște că-i cel puțin ciudat din partea dumitale... Ca să nu spun...
- DIANA : Spuneți-mi Diana...
- NAE : Ne-am cunoscut acum un minut, două, maximum douăzeci, și în loc să te intereseze persoana mea, în loc să dovedești curiozitate pentru Nae Rozeanu, expertul în betoane, om căruiu îi mai apare numele la gazetă și a tipărit manuale și tratate din care învață o lume întrează de puștime ca voi, tu mă întrebi de o a treia persoană, care, oricum, nu e grozav de agreată în casa asta... (Brusc.) Nu prezint nici un interes ?
- DIANA : Eu mă țin de pact. În rezumat : Nae Rozeanu cel mare are un tînăr adversar. Cum va fi fiind persoana care îndrăznește să-l înfrunte pe Nae Rozeanu ? E mai corect așa ? Mai clar ?
- NAE (bea dintr-o sorbitură) : Cum va fi fiind așa, în general ? Cum, domnule ? Cum ? Uite ce întrebare ! Uite întrebarea ! The question ! Nu dacă-i bun,

nu dacă-i brun, nu dacă-i tăcut, nu dacă-i vorbăreț, nu dacă bagă strimbe în ședințe, la șefi sau prin alte părți, nu dacă... Domnișoară...

DIANA: Vă rog să-mi spuneți Diana...

NAE: Diana! Nimeni nu mi-a pus niciodată această întrebare. Ceea ce nu e important. Formidabil e că nici eu nu mi-am pus-o niciodată. (Urlu.)

Eva! George!

(Întră Eva. S-a schimbat. Poartă capot, e mai feminină și arată destul de tină. Se oprește și privește inexpressiv scena, își trece ochii de la exuberanțul Nae la Diana, care încă mai ține paharul în mână.)

EVA: Ce strigi?! Ce-i cu S.O.S.-urile astea? Sper că nu din cauza rucsacului venit din cer...

NAE: Puștoaica asta e colosală! Știi tu ce m-a întrebat? Nici nu-ți inchipui?

EVA: Îmi inchipui cum ai tocat-o tu cu întrebările. (Către Diana.) Cum vine George cu vreo fală, el o și supune unui interogatoriu încrucișat. F.B.I., C.I.A. Are o adevărată vocație de anchetator, care se manifestă, mai cu seamă, în general...

NAE: ...În general... da, în general... Colosal! În general!

EVA: ...față de tineri... Sint convinsă că ai băgat-o în sperieți... (Nelăsându-i timp să răspundă.) Vrei să rămii așa toată seara? Ții neapărat să te coci? Sau o faci pe tinăru sportiv? Du-te și te schimbă. (Îl ia de mână și-l împinge spre ușa din stînga. El continuă să ridă.)

NAE (către Diana): Mă întorc într-o clipă. Poți să-ți mai torni. (Către Eva.) N-o lăsa să plece... E foarte nostimă. E colosală! Colosală! (Iese șontic-șontic, dar excitat, vesel, întinerit. Eva se așază în fotoliu, pe locul ocupat înainte de Nae.)

EVA (se uită la sticlă, la pahare): Ce beti? Whisky? Brrr!

DIANA: Eu nu beau.

EVA (idee subită): Am ceva mai bun. Stai o clipă. (Se ridică iute, caută în alt compartiment al bufetului și scoate o sticlă de Floriomasala. Împreună cu alte două pahare, o pune pe masă, trifumfătoare.)

EVA: Florio! Sper să-ți placă. (Toarnă în ambele pahare, după ce le-a înlăturat pe cele de whisky. Ridică paharul, Diana o imită, fără convingere.) E excelent. După o zi de schi, mă potolește. N-ai idee ce tensiune, ce temperatură, ce vibrație produce în tine o zi la două mii de metri! Soare, zăpada care se reflectă din fiecare cristă și te pipăie cu miliardele ei de laseri... Ard toată! (O vede pe Diana șovăind cu paharul în mână.) Hai, curaj! Știu că te-a mitraliat cu o mie de întrebări.

bări, dar ăsta-i Nae. Ia-l cum e. În lond, ține și de meserie; toată ziua calculează, combină rețete de betoane, verifică rezistențe de oțel, de fier, de aluminiu; ce — cum se rupe, cînd se rupe, cum să nu se rupă... De cînd îl știu e așa, habar n-are cînd trece timpul, cum trece timpul, cînd se schimbă lumea și cum se schimbă lumea. (Scurt.) Cu ce te ocupi?

DIANA: Studentă.

EVA (are o tehnică specială de a se preface că n-o interesează răspunsurile Dianei): Și atunci cînd prinde un tînăr, îl ia de la Adam și Eva... Sigur, îl înțeleg, nu-i grozav de plăcut să constate că inginerul cutare, la nici treizeci de ani, ajunge unde altădată trebuiau cel puțin patruzeci, nici că unul de douăzeci, pe pîrtie, trece pe lingă tine ca vîntul, balans, balans... Asta-i viața... Ce studiezi?

DIANA: Matematici.

EVA: Așa se face că multe din prietenele lui George — și destule fete se învîrtesc pe aici — se cam plictisesc din cauza întrebărilor, și a doua oară ezită să-și facă apariția, dacă nu dispar de tot. În ce an ești?

DIANA: Doi.

(Eva bea, observă că Diana n-o imită. Își toarnă, dar fetei nu-i mai pune în pahar.)

EVA: Are tot felul de ciudățenii. Vrea să testeze mereu. Cine bea? Ce bea? De ce bea? Cine fumează? Ce fumează? De ce fumează? Crede că tinețelul de azi e alcoolizat, tabagizat, stereofonizat, videotizat... Cu ce se ocupă părintii? (Rapid, Diana golește paharul și toarnă încă unul. Eva tresare, dar se stăpînește.)

DIANA: Mama — educatoare, tata — maistru la „Oțelul“.

EVA: Nae a lucrat pentru „Oțelul“. Probe de torsiune la forțe excepționale. Și eu am lucrat pentru „Oțelul“. Estetica muncii, ambientul, culoarea și lumina și rolul lor în stimularea producției, mediul inconjurător. Aveți casă proprie?

DIANA: Apartament de trei camere. La bloc. (Ridică paharul și soarbe binisor din el. Eva o privește cu ochi critic.)

EVA (vechiul joc): Nae n-a vrut să luăm apartamentul. La ce patru camere pe hol? Desfrii de spațiu? Slugă la cheltuieli de întreținere? Rob la asociația de locatari? Înălțuit de n număr de cărămizi, fier-beton, ciment, mortar, var, lemn, cuie și calele? Vrea să fie liber. De-a dreptul neașteptat pentru un flu de țărăn, căci părinții lui sint de prin Vilcea, înțelegi — țărăn și casă sint de nedespărțit, țărăn înseamnă cultul așezării, în-

temeierii, gospodăririi. El e ca o pa-săre în văzduh. În problema acestei case, el a fost nu, eu da. George — abținere... Așa că a fost da. Încăpeți în trei camere ?

DIANA : Sintem trei. Mama, tata și eu. (Bea tot panarul.)

EVA (ușor anervată) : Evident, avem fel de fel de discuții, în legătură cu dreptul tinerilor de a hotări singuri ce să fumeze și cit să fumeze, ce muzică să asculte și unde s-asculte, ce să bea și cit să bea. Eu am altă viziune. Poate fiindcă sint bucureșteancă de șapte generații, poate aceasta e sensibilitatea mea deschisă la tot ce-i nou, proaspăt, vocația de artist își spune cuvântul... Eu, draga mea, cînd văd un om, fie tinăr, fie bătrîn, imediat încerc să-l pun în concordanță cu spațiul, cu mediul. Voi, tinerii, nu ați fi putut fi decît așa cum sinteți, n-ați fi putut trăi decît așa cum trăiți, ați fi de neconceput în altă ambianță decît în cea în care existați. Cu gusturi, cu pasiuni, cu slăbiciuni. Dumitale, de exemplu...

DIANA : Spuneți-mi Diana.

EVA : Ție, Diana, de exemplu, îți place Florio. De ce să nu bei, dacă-ți place ?

DIANA : Nu-mi place.

EVA : Nu s-ar părea. Bei.

DIANA : Din cauza dumneavoastră beau.

EVA (mirată) : Din cauza mea ? Nu-i nevoie să fii atît de politicoasă. Politețea are și ea limitele ei. Nu o să te apuci să golești sticla numai fiindcă îmi place mie s-o golești.

DIANA : Dar dumneavoastră nu vă place să golești sticla.

EVA (lar derutată, dar își revine) : A, și din cauza asta... ? (Face semnul specific ducerii paharului la gură.) Aha ! Efect de feed-back... Uite o problemă pe care Nae n-ar fi în stare s-o înțeleagă. Dumneata bei...

DIANA : Spuneți-mi Diana.

EVA (iritare) : Nu bei, cînd te invită Nae să bei. Iar cînd te invită eu, bei fiindcă ești convinsă că eu nu doresc să bei... O relație de neconceput în mintea lui Nae. El, omul relației cauză-efect. Dar, iată că efectul poate influența cauza și cauza poate fi legată indirect, prin subtile filtre, de efect. Aceasta-i tineretea, mult mai complexă și mult mai simplă, dacă există cu adevărat simplitatea și complexitatea. De cînd te cunoști cu George ?

DIANA : V-am mai spus. De azi.

EVA : Exact. De la coadă la flori... (Nu știe ce să mai întrebe. Are un hiatus. Își revine.)

EVA Eu l-am cunoscut pe Nae... Evident, îți închipui unde ?

DIANA : Nu-mi închipui

EVA : Hai, voi, tinerii, știți unde ne cunoșteam noi... La... Ei ?

DIANA : Nu știu.

EVA (cîntat) : La o ședință. Ne cunoșteam la ședințe. Ne-am cunoscut la o ședință de sindicat. Dar cite proto-coale, cită prudență... Tovarășă, dacă nu vă supărați, pot să iau loc lângă dumneavoastră... ? (Scurt.) Cum v-ați cunoscut ?

DIANA (cu sinceritate dezarmantă) : trecut strada, hop în hol, hop liftul, venit doi J.B.-iști, care au vrut să se bage în față...

EVA : Doi ce ?

DIANA : Doi J.B.-iști. Au vrut să se bage în față, pricepeți ?

EVA (contrariată) Pricep.

DIANA Mi-era teamă că nu pricepeți.

EVA (mimînd siguranța) : Sigur că pricep. Au vrut să se bage în față. Dar George nu i-a lăsat.

DIANA : A, nu... ! Întîi a ieșit scandal, busculadă, George a profitat de ocazie și mi-a făcut loc lângă el.

EVA : Ți-a făcut loc lângă el...

DIANA : Ne interesau aceleași flori. J.B.-iștii le vroiau pe toate, altă înghesuială. George iar m-a luat lângă el...

EVA (rea) : Iar după aceea te-a luat aici cu el.

DIANA : Nu. Am făcut o cine-cursă. Am văzut Nașul la video, am stat la coadă la „Patria“, dar s-a terminat înainte să prindem, iar la un „bilet în plus nu era nimic ; am mai lucrat o coadă la „Scale“, pînă în ultima clipă a zis că se merită filmul, și abia după aceea...

EVA : Ați urcat la apartament.

DIANA : Nuuu... Am intrat la „Albina“, George a vrut „diplomat“, eu am luat „mascotă“ cu frișcă multă...

EVA (enervare) : Apoi, în fuga mare, ați trecut strada, hop în hop, hop liftul, hop sus.

DIANA : A, mai tîrziu. La Universitate, doi tipi o trăgeau de mîini pe o tipesă, cînd la dreapta, cînd la stînga, și strigau „Ne-ai băut, ne-ai mîncat, și-acum te cari ? !“ Lume adunată, înghesuială, nimeni nu se băga, aia erau gata să-i rupă brațele.

EVA : Ați tras o porție de gură-cască, după aceea, prin pasaj, prin față pe la „Național“, pac la cameră !

DIANA : Stați puțin... (Își mai toarnă și mai bea cu dezinvoltură.) Eva o privește consternată.) I-am spus lui George : „Stricăm bilciul, sau nu-l stricăm“ ? George a fost de acord cu mine. (Se oprește brusc din povestit. Eva a devenit interesată.)

EVA Si :

DIANA : Și, nimic.
 EVA : Cum, nimic ?
 DIANA : Am venit încoace.
 EVA : Direct.
 DIANA : A, omisesem. George i-a pocnit pe ăia, eu am apucat fata de mină și i-am spus. „Fugi !”, ea a fugit, ăia doi au fugit, noi am fugit...
 EVA (dezumflată) : Și ați urcat (șovăie)... în apartament...
 IANA : Se dădea la tivi un film cu Hepburn, mie-mi place Hepburn, i-am spus lui George că ar fi bine dacă am ăsit un tiv.
 EVA : Deci, inițiativa e a dumitale...
 DIANA : Spuneți-mi Diana.
 EVA : Tu ai vrut în apartament, la căldură...?
 DIANA : Lui George nu-i place Hepburn. El ar fi vrut ceva cu Bondarciuk, dar nu mă ducea pe mine până la „Modern”... (Eva se scoală, strânge sticlele, le pune în bufet.)
 EVA (alt fir) : Și ce ți-a mai spus George despre el ?
 DIANA : Că-i plac Bondarciuk și Nikita Mihalkov, se dă în vînt după Cehov, ...Aaa, din Cehov, o replică ciudată.
 EVA (acidă) : „Nimeni nu-i scutit de pericolul de a fi închis, sau de a ajunge muritor de foame”. „Salonul nr. 6”, epoca țarismului, într-o gubernie nenorocită.
 DIANA : Da, da... Și cărți, romane, despre Melville.
 EVA : Balena albă... Altceva ?
 DIANA : De ce și-a tras un glonț în cap Maiakovski.
 EVA : Știi, creierul poetului, dus în li-ghean de două personaje cu cizme... Altceva ?
 DIANA : Max Frisch.
 EVA : Taiâl, blestemat de zeii moderni, își seduce fiica — permanenta miturilor antice... altceva...?
 DIANA (ridică din umeri) : Că-i geolog, face teledetecție de zăcămintе, umbliă pe teren o jumătate de an... munții Harghita, Căliman, munții Buzăului...
 EVA : Altceva ?
 DIANA : Atît.
 EVA (în plin) : Ți-a spus că-i căsătorit ? (Tăcere încordată.)
 DIANA (lividă) : Nuuu... Nu mi-a spus... (Se aude pași dinspre stînga.)
 EVA (minimalizînd) : Ăsta-i George... Schimbă-l, dacă poți. Așa-i programat. Asta-i cartela lui, astea-s perforațiile. În ce mă privește, i le respect... Fiecare cu propriul lui computer. (Către Diana, direct.) Eu nu ți-am spus nimic... Dar absolut nimic... (Intră George.)
 GEORGE (către Eva) : Șters, uns, verificat, aranjat, pus la punct. Am băgat

și cite o bucată de lemn între tălpi, ca să păstreze elasticitatea. Două săptămîni n-a descoperit. (Către Diana). Inconvenientul de a avea părinți schiori — condamnat la lucrări de menținere a elasticității schiurilor și la lupta împotriva ruginii. (Diana nu răspunde.)
 EVA : Apropo de luptă: aflu că iar te-ai încăierat cu niște golani.
 GEORGE : Iar ? Ce înseamnă iar ? Nu m-am mai bătut din studenție, cînd toată grupa l-am stîlcit, recunosc, pe unul care inventaria sacoșele cucoanelor în toleibuzul 92.
 EVA : Acum ai o scuză: domnișoara te-a indemnăt. Ea a fost fermentul.
 GEORGE : Par eu un astfel de ingeraș, care trebuie ispitit, indemnăt, împins din urmă ? (Se uită de la Eva la Diana.)
 EVA : Știi eu ce pari și ce ești. Nu te zugrăvi în erou civic. Ai temperamentul lui taică-tu. Mai degrabă încasezi decît să dai. Dacă nu era ea, nu te băgai în încăierare.
 GEORGE (către Diana) : Oare, într-adevăr, dacă nu erai tu, aș fi stat deoparte ?
 EVA (plictisită) : Hai ! A recunoscut că ea te-a indemnăt.
 GEORGE : Tu m-ai indemnăt, Diana ? (Diana tace.)
 EVA : Sigur că ea a spus : „S-o scăpăm de golani”. Tu ai acționat.
 GEORGE (uimit) : Ai spus tu asta, Diana ? (Diana tace.)
 EVA : Terminați ! Ce importanță are ? A spus — gata...
 GEORGE : Da, cred că ea a spus. Ea m-a indemnăt... Dacă n-ai fi fost tu, Diana, treceam strada și... (Bucuros, o ia de mîini.) Dar a fost grozav. Bravo, Diana !
 (Diana se ridică din fotoliu și se îndreaptă spre culerul unde este scurta ei din blană de vulpe sau din imitație, ceva voluminos.)
 DIANA : Trebuie să plec.
 GEORGE (se duce la ea și n-o lasă să se îmbrace) : Mai stai ! Tocmai acum să pleci ? Nu se poate.
 EVA : Ce vrei să spui cu „tocmai acum” și „nu se poate” ? Fata va fi fiind așteptată acasă. Are părinți, e tîrziu...
 GEORGE (către Diana) : Nu-i tîrziu ! (Se uită la ceas.) Abia nouă. Cinematografele se închid la zece. Te duc eu cu mașina.
 EVA : Mașina e stricată.
 GEORGE : Găsesc eu una bună.
 EVA : La Bibi !
 GEORGE (tresărînd fără plăcere) : La Bibi.

DIANA: Zău, trebuie să plec.
 GEORGE: Zău că nu te las.
 EVA: Ce-i cu tine, George? Îi faci dificultăți.
 GEORGE: Uite-așa-mi place mie, mamă, să-i fac dificultăți Dianei. În loc de sfaturi, pune ceva pe masă... Sinteți de-o zgîrcenie... (*Idee.*) S-o oprim la masă, să cinăm împreună. Avem o dubla victorie: tu și cu tata, că v-ați întors terftri-sănătoși; Diana și cu mine, că am contribuit la acțiunea de educare a cetățenilor turbulenți, precum și la combaterea pasivității.
 EVA(*ultimă încercare*): Fata e așteptată acasă.
 GEORGE: Perfect. (*Către Diana.*) Ai un număr de telefon, desigur. Uite telefonul — sună-i pe ai tăi. Ai fost reținută la familia Nae Rozeanu. Celebrul inginer specialist Nae Rozeanu, la al cărui fiu i-ai căzut cu tronc. Pentru verificare, poți fi găsită-recuperată la telefon 12.34.56.
 EVA: George, acum, la ora asta!
 GEORGE: Hai, mamă, du-te și fericește-ne cu ceva din bunătățile tale. Mai erau niște ouă umplute cu ciuperci. Am impresia că patru snițele pané se lăfăiau în frigider. Nu bag mina în foc că nu mai există inghețată. Îi tragem o mincare...! (*Către Diana.*) Nu telefonezi?
 DIANA (*șovăie*): Te rog...
 GEORGE (*ridică receptorul, așteaptă tonul*): Spune numărul. Vorbesc eu, pe cuvînt că vorbesc eu, să vezi că am succes.
 EVA: Nu vezi că nu vrea să rămînă?
 DIANA (*brusc*): Rămîn.
 EVA: Evident. Efect de *feed-back*. (*Iese, cam ofuscată. George încearcă s-o cuprindă pe Diana. Fata îl respinge calm, dar ferm.*)
 GEORGE: Nu trebuie să-ți faci probleme din cauza lor. Ia-i așa cum sînt. Noi trăim în deplină armonie, pentru că nici unul nu ține seama de ce spune celălalt. Libertate și egalitate. Chiar nu vrei să telefonezi?
 DIANA: Nu.
 GEORGE: Ești o fată foarte... (*Se oprește.*) Poate să-ți pară comic, dar acum mă intimidezi. Uite, eu umblu prin păduri, pe munți, mă întîlnesc cu ursul, cu lupul, am o anumită experiență...
 DIANA: Destul de multă experiență...
 GEORGE: Nu puțină. Recunosc... Nu mă las impresionat cu una-cu două... Dar, știi, după amiaza-asta... Flori, cozi la filme, video, puțin caft... parcă e ceva nou... Chiar și madam Hepburn, care, să recunoaștem, nu mai e ca altădată, n-ai văzut ce vîruială pe ea? Dar cu tine... Pe cuvînt, Diana, a fost o după-

amiază foarte... neobișnuită. Mersi că mai rămii.
 DIANA: Nu rămîn din cauza ta.
 GEORGE (*încearcă să se apropie de ea, dar Diana îi scapă*): Nu te lua după bătrîni. Astea-s mutrele lor, așa-s programați.. Nu-i poți schimba.
 DIANA: În casa asta toți sinteți programați?
 GEORGE: Sută la sută, mama ți-a spus că și eu sînt programat... Iart-o. Iubire și gelozie.
 DIANA: Din prima mai puțin, din a doua mai mult.
 (*George se duce la buget, scoate sticlele și paharele.*)
 GEORGE: Hai, paharul nostru. Părinții mîncă aguridă și copiilor li se strepezesc dinții. Ce bei?
 DIANA: Nu beau.
 GEORGE: Sint gelos. Cu mama ai băut, iar pe mine mă refuzi.
 DIANA: Cu maică-ta am băut din alte motive.
 GEORGE: *Feed-back*?
 DIANA: *Feed-back*.
 GEORGE: *Feed-back*, efect care seamănă cu o greață cu cauzalitate indirectă... Bravo! Eroare. Mama te simpatizează.
 DIANA: Și eu pe ea.
 GEORGE: Ți-a vorbit despre tata, care nu are timp să vadă cum și cînd se schimbă lumea?
 DIANA: Aproximativ.
 GEORGE: Despre originea ei bucureșteană de spiță, Mateiu Caragiale, singele lui Pantazi?...
 DIANA: Așa ceva...
 GEORGE: Despre ambiental, culoare, și lumină, situare în spațiu?
 DIANA: Da.
 GEORGE: Atunci înseamnă că te iubește. Ți-a spus tot repertoriul. Cînd își spune tot repertoriul, e dovadă de iubire.
 DIANA: Mă îndoiesc că acesta-i tot repertoriul.
 GEORGE: Ai ascultat repertoriul ei, dar nu l-ai ascultat pe-al meu. (*Beau.*) Acum, pentru că am rămas pentru foarte puțin timp numai noi doi, să vorbim iute tot ce trebuie să vorbim.
 DIANA (*spre surprinderea lui George*): Să vorbim despre adversarul tînar al inginerului Nae Rozeanu.
 GEORGE (*mare uimire*): Ți-a spus?
 DIANA: Mi s-au mai spus și altele...
 GEORGE: De exemplu...
 DIANA: Am dreptul de opțiune? Dacă nu, îmi retrag propunerea.
 GEORGE: Ești schimbată.
 DIANA (*nervoasă*): Nu sînt schimbată. Sînt tot eu, cea pe care ai așătat-o la flori, ne-am plimbat, ne-am dus la

video, am făcut cozi, am participat la...
 GEORGE: Ne-am sărutat...
 DIANA: Nu ne-am sărutat.
 GEORGE: Ne-am sărutat.
 DIANA: Nu-mi aduc aminte.
 GEORGE: Cum vrei. Îți respect capacitatea de selecție, din n evenimente, a celor care merită, și decizia de a le arunca în groapa uitării pe cele ce nu merită. Despre tinărul adversar al inginerului Nae Rozeanu: ce vrei să știi?
 DIANA: Totul.
 GEORGE: Totul nu știu nici eu. Totul nu știe nimeni. Ceva mai precis. Restrînge întrebarea.
 DIANA: De pildă, dacă e deștept.
 GEORGE: Mrrr... Mrrrr. Deșteptăciunea e o plantă cu fel de fel de soiuri. Să zicem că are și el soiul lui de deșteptăciune.
 DIANA: Deci, e un tip inteligent...
 GEORGE: Bine. Admit. Dar nu mă interesează inteligența lui. E problema tatei. Pot să te sărut pe năș?
 DIANA (șoc): E mai inteligent decît taică-tu?
 GEORGE (verat): Cum poți să-ți închipui una ca asta? Ha, ha! Tata e cel mai bine mobilat creier din institut. Vorba lui: îl cunoaște jumătate de oraș, iar jumătatea care nu-l cunoaște are toate motivele să regrete că nu-l cunoaște.
 DIANA: Se poate spune că lui taică-tu îi e frică de acest mai tinăr adversar?...
 GEORGE (uluit): Frică, tatei? De ce i-ar fi frică?
 DIANA: De multe ori frica e un sentiment pe care nu ți-l poți închipui, dar asta nu înseamnă că nu-l ai.
 GEORGE: Hello! De unde citezi?
 DIANA: Din o sută treizeci și două de cărți mai mult sau mai puțin bine alese.
 GEORGE: Mă iei peste picior? (Se apropie de ea, vrea s-o îmbrățișeze, Diana nu face nici o mișcare, dar George renunță.) M-ai inhibat.
 DIANA: Totuși, se pare că te interesează acest adversar tinăr al inginerului Nae Rozeanu!
 GEORGE: Diana, ți-am spus, sînt problemele tatei... (Pe gînduri.) Dacă mă interesează... (Se uită fix la ea.) Cred că mă interesează... Da, da, pînă acum nu mi-am dat seama, dar, într-adevăr...
 DIANA (șoc): Ți-e frică...
 GEORGE (șoc): Frică? Mie? De ce să-mi fie frică?
 DIANA: De el.
 GEORGE: De cinee?
 DIANA: De cel cărula îl e frică inginerului Nae Rozeanu...
 GEORGE (cade pe gînduri): Nu mi-e frică... Dimpotrivă... Sau, cine știe,

frica asta ne-a cuprins pe toți, ca într-o plasă... Ciudat... Ciu... Mă bilbii... Sînt confuz. Frică... Ciudat... Foarte ciudat...
 DIANA (lovitură): Chiar ești geolog?
 GEORGE: Natural. Am făcut geologia... În prezent, cartografiez... (Sovăie.) N-am voie să-ți spun ce. De ce n-aș fi geolog? N-am mîtră de geolog?
 DIANA: Ba da. Ai o înfățișare tipică de geolog.
 GEORGE (simte că ceva nu e în regulă): Ascultă, domnișoară...
 DIANA: Spune-mi Diana...
 GEORGE: Ascultă Diana, ce diavol ți s-a arătat? Dacă ne-am cunoscut la o florărie, dacă ți-am propus să mergem la filme, dacă ți-am propus să urcăm aici, la mine... De ce te-aș minți? Sînt geolog.
 DIANA (șoc): George, de ce n-ai intervenit atunci cînd golani trăgeau de fata aia, de să-i smulga mîinile? (George e năucit.)
 GEORGE (rar): Să mă fi luat la bătaie...? Dar nu se băga nimeni... (Crescendo, caută o scuză.) N-ai văzut? Lumea stătea și se uita... Nu se amestecau... Golani din ăștia poartă cuțite, boxuri... Voi ai să mă spinteci? Să...
 DIANA: Totuși, cineva a intervenit... Măruntelul acela... blond, pe jumătate cît tine...
 GEORGE (caută o salvare): Ai văzut ce pumni avea? Ca niște baroase! Cred că era cicănar, cazangiu, trăgea la șaibă pe undeva, un adevărat atlet... Și ce tehnică! Aia era de meserie, Diana! Precis! Un luptător...
 DIANA: O clipă, eu mi-am închipuit că tipul acela care-l pune la pămînt, care a scăpat fata de golani, erai tu...
 GEORGE (înmărmurit): Ți-ai închipuit tu asta?
 DIANA: Și am strigat: „Pocnește-i, George! Arde-i, George! Alungă-i, George!”...
 GEORGE: Nu te-am auzit... N-am auzit nimic... Nimic... Nimic...
 DIANA: George, dar noi vorbeam despre tinărul adversar al lui taică-tău...
 GEORGE (schimbă tactica): De ce te interesează atît de mult acest tinăr adversar al lui taică-meu? !
 DIANA: Să zicem că mă interesează omul în stare să-l calce pe nervi pe inginerul Nae Rozeanu! Nu-i un subiect pasionant? !
 GEORGE (vrea să recîștige terenul): Altceva vrei să știi! (Revine la ton normal.)
 DIANA: Da, altceva...
 GEORGE: Pot să te întreb și eu ceva?
 DIANA: Te ascult.
 GEORGE: Ne-am întîlnit întîmplător?

DIANA (spre stupoarea lui George): Nu știu.
 GEORGE (decis): De fapt, cine ești?
 DIANA: Află.
 GEORGE: Ce secret îmi ascunzi?
 DIANA: Află. (Pauză. Ea se ridică iar și se îndreaptă spre cuier. Își ia haina, o îmbracă. E gata de plecare.)
 GEORGE (deodată, ca și cum s-ar trezi

dîntr-un vis): Te rog, nu pleca. (Ea nu se mișcă. George se duce la masă, ia buchetul de flori și-l desface în două.) Dacă pleci, va trebui să împărțim în două aceste flori care fac foarte frumos împreună. Vrei partea ta?
 (Rămin față în față. Intuneric. Cortina.)

Actul al II-lea

Același decor. Puțin mai tirziu. În jurul mesei, cele patru personaje termină inghețata anunțată de George. Eva și Nae se uită pe furiș la Diana. Aceasta e concentrată asupra cupei ei, George e preocupat.

GEORGE (ridicându-se de la masă): Să-mi fie de bine. Să vă fie de bine. (Cu țîlc.) Mă duc la Bibi să împrumut mașina. (Către Nae.) Între noi fie vorba, ai putea fi mai prudent, să-ți pui mașina la punct: ba patinează ambreiajul, ba nu ține frîna, ba e înfundat carburatorul. Marele Nae Rozeanu, pleton.

NAE (vesel): Să mai mergem pe jos, George. Lupta cu colesterolul, cu lipidele, cu glucidele, cu scleroza, cu spondiloza...

EVA (malicioasă): Altfel se apuca el de schi la 50 de ani?

NAE: Re-apuca, iubito. Cînd eu schiam în munții Carpați, voi nici nu visați că există o beție a vitezei alpine...

EVA: În care te dărimă cite un dobitoc.

GEORGE: Cîte un dobitocel, tată. Pîrtia e plină de puști, și de optsprezece, și de cincisprezece, și de cinci, ba și de trei.

EVA: Da, se grăbesc să ocupe totul să fie pretutindeni primii...

GEORGE: De te-apucă frica...

EVA: Frica?

GEORGE: Mai apare și cite un tînr pe la slujbă...

EVA (atență): George, tu nu vorbești cam deplasat?

GEORGE: Mamă, nu cumva ai și tu vreo tînră concurentă, la voi, la arte decorative?

EVA (despre George): Nae, ce l-a apucat?

NAE: E amuzant. Lasă-l să vorbească...

EVA (stringînd masa): Să nu-și închipule că noi trăim toată ziua cu frica de concurența tînerilor!

GEORGE: Ai spus noi! A spus noi! Are și ea un concurent tînr. Bravo!

EVA (severă): Singurul meu concurent sînt eu, George. Zilnic mă lupt cu mine și zilnic mă înving. Ieși! Șterge-o la Bibi după mașină.

GEORGE (ridicîndu-se). Plec cu amărăciune în suflet. (Către Diana.) Dar mă

întorc!

(George iese — atenție! — prin stînga. Eva începe să stringă masa. Nae — acum și el în halat, dar cu pantaloni și pantofi, o privește.)

NAE: Privită de aproape, tu ești puțintel și gospodină.

EVA: Dar privită de departe?

NAE: Valea Dornului. Insolatie perfidă la 2000 de metri. Obligația de a purta tot timpul ochelari negri. Ca eschimoșii.

EVA: E de presupus că nu mă prea vezi.

NAE: O umbră. Un contur. Îmi duc viața cu un contur. Ceea ce nu înseamnă că nu te iubesc.

EVA: Prin noapte și ceață.

NAE: Iluzia, valorificare a sufletului. Orbi să fim și să vedem mai departe decît văzătorii, adăugînd ochilor imaginația. Ce m-aș fi făcut fără imaginație? Dă-mi voie să te invent, iubito, eu, care invent rețete de betoane și probe de sfărîmare a materialelor ca să nu se sfărîme.

EVA: Atenție. Nu sîntem singuri.

DIANA: Mie îmi place.

EVA: Să fii inventată?

DIANA: Să fii inventată, să invent.

NAE (către Eva): Știi ce m-a întrebat puștoaica?

EVA: Îmi închipui.

NAE: Nu-ți închipui. N-ai tu imaginația asta.

EVA: Cedez. Nu-mi închipui.

NAE: Cum arată mai tînrul meu adversar...

EVA (ironie): Teribila problemă. Pune-ți ochelari negri și privește în lumina întunericului sau în întunericul luminii.

NAE: La timpul său, cum zice contabilul-săf.

EVA (cu un braț de farfurii): Ar fi cazul să lichidezi odată cu (apasă disprețuitor) acest tînr adversar. Dă-l afară.

NAE (cazină pe ginduri): Ușor de zis, greu de făcut... Îmi trebuie un motiv...
 EVA: Parcă nu se găesc motive! Intotdeauna, cînd se caută, se găesc motive ca să dai afară pe cineva.
 NAE (șovăite): Un motiv legal...
 EVA: Analizează-i munca și trage-i sancțiunea supremă...
 NAE: Asta mergea pe vremuri... Cînd voiai să scapi de cineva, îl luai la analiza muncii... Acum, însă...
 EVA: Acum, însă, ce? Nu se analizează munca, nu se dau sancțiuni?
 NAE: Da, dar altfel...
 EVA: Altfel, cum?
 NAE: Altfel...
 EVA: Bine... Pînă se va găsi cineva să te analizeze pe tine pentru că nu l-ai analizat...
(Iese vorbind, enervată, prin stînga. Nae se ridică din fotoliu.)
 NAE (cître Diana): Nu bem, nu fumăm. Ne rămîne doar să vorbim. Începi?
 Ar fi cazul să începi dumneata.
 DIANA: Spuneți-mi tu.
 NAE: Ești sigură că nu vrei o țigară, Diana?
 DIANA: Îmi face greață.
 NAE: Parcă e singurul lucru care face greață!
(Diana ia o țigară. Nae i-o aprinde)
 DIANA: Nu știu de ce fac toate astea. Beau, fumez... (Brusc.) Din cauza dumneavoastră!
 NAE: Din cauza mea?
 DIANA: Chiar aveți un tînăr adversar?
 NAE: Și încă unul foarte serios.
 DIANA: Vrea să vă ia locul?
 NAE: Îmi va lua locul. Într-o zi, îmi va lua locul.
 DIANA: Dar dumneavoastră o să vă opuneți.
 NAE: Mă opun.
 DIANA: O să-l nimicim.
 NAE (rîzînd): Evident.
 DIANA: Și, pînă la urmă, o să învingeți.
 NAE: Dacă vrei tu... Deși, pînă la urmă...
(Confesiv, grav.) Știi, fetiço, cu fiecare secundă, minut, ceas, zi, ne mor mii, zeci de mii de celule ale creierului, ni se împuținează materia cenușie... Iar cu cît ai mai puțină materie cenușie, cu atît ești mai bătrîn.
 DIANA: Eu credeam că cu cît ești mai prost, cu atît ești mai bătrîn.
 NAE (șoc): Ceee? Auzi ce idee! De unde ai mai scos-o?
 DIANA: Numai proștii sînt bătrîni. Cît timp ești inteligent, rămîi tînăr.
 NAE: Bravo! Unde ai citit povestea asta? Foarte nostim!
 DIANA: Mi-a spus-o o educatoare la orfelinat.
 NAE: La orfelinat? Ce-ai căutat la orfelinat?

DIANA: Eu stînc copil găsit.
 NAE (iar suspicioare): Copil găsit? Mai există copii găsiți?! Nu credeam că, în zilele noastre, mai găsește cineva copii, așa, pe stradă...
 DIANA: Nu în zilele noastre. Acum douăzeci și... de ani. Nu pe stradă. Într-o casă goală.
 NAE: Cu un bilețel cusut pe piept: „Mă numesc Diana, cine mă găsește să mă ducă la leagănul de copii”?...
 DIANA: Exact așa. Dar vă rog să nu spuneți nimănui. E secretul meu și nu vreau să-l mai cunoască altcineva.
 NAE: Nici George?
 DIANA: Nici.
 NAE: Dar Eva?
 DIANA: Nu, vă rog.
 NAE: Bun. Dar pe mine m-ai încărcat cu acest secret al tău... Cum de-ai avut, ca să zic așa, încredere?
 DIANA (trage din țigară; tușește): Pentru că în casa asta dumneavoastră simțeti cel care suferă.
 NAE (mirat): Nu sufăr deloc, domnișoară... *(Diana se pregătește să-i ceară: „Spuneți-mi Diana”. El continuă.)* Diana... De ce aș suferi? Dimpotrivă. Sînt bossul, sînt șeful, sînt stăpînul, sînt virful piramidei.
 DIANA: Simțeti singurul care are un inamic, singurul al cărui loc nu-i sigur. Deci, suferiți...
 NAE (rămîine încurcat): Știu eu?... S-ar putea să ai dreptate... N-ar fi exclus ca în adîncul meu să se ascundă o suferință de care, pînă astă-seară, nu mi-am dat seama... Pe care am considerat-o o iritare în fața unei posibile concurențe... un fel de lezare a orgoliului meu de cel mai bun din institut, de om care am pus beton și oțel în atitea și atitea ziduri în țara asta... Dar, poate e o suferință... Da... o suferință... O tainică suferință... *(Către Diana, subit.)* Pot să te rog să rămîni între noi? Ți-am făcut o mărturisire pe care n-am făcut-o nimănui... Nici Evei... *(Se montează.)* Într-adevăr, sufăr, mă roade, mă arde, mă ucide încet-încet... Știi, Diana, citeodată, noaptea, stau întins în pat, cu ochii închiși, și mă gîndesc la vremea aceea cînd eu nu voi mai fi nimic... Înțelegi? Cînd mi se vor termina celeule materiei cenușii, cînd mina se va poticni pe hîrtia de calc, cînd... Înțelegi?
 DIANA: Înțeleg.
 NAE: Am citit ceva îngrozitor despre asta! Îngrozitor! Țin minte pe de rost: „Scriu altfel de cum vorbesc, vorbesc altfel de cum gîndesc, gîndesc altfel de cum ar trebui să gîndesc, și tot așa pînă în adîncurile beznei”.
 DIANA: Cine a scris asta trebuie să fi

- suferit mult... Parcă vezi celulele materiei cenușii cum se topesc, cum dispar în neant...
- NAE (*grav, trist*): Numele lui e Franz Kafka... Trăim murind, Diana. Singura mângiere e că nu-ți dai seama când te dezagregi, când te pulverizezi în neant, când te cuprinde bezna...
- DIANA: Însă dumneavoastră, din moment ce-o spuneți, înseamnă că v-ați dat seama că vă cuprinde bezna...
- NAE: Imi dau seama, Diana... Încerc mereu să uit, să pun între mine și această tragedie fel de fel de filtre... muncă peste muncă, planuri peste planuri, ca și când ar urma să trăiesc secole...
- DIANA: Mergeți la schi, încercați cu tot dinadinsul să vă rupeți un picior... Un accident v-ar face, poate, bine...
- NAE: Nici chiar așa...
- DIANA: Ar fi un filtru puternic...
- NAE: Totuși, de asemenea filtre mă pot lipsi.
- DIANA: Sau dacă v-ați rupe o mână... Mina dreaptă, cu care scrieți, desenați, calculați, salutați, stringeți alte mâini... Ați purta-o un timp în ghips. (*Întinde majestuos mina dreaptă, imitând cunoscutul gest fixat de unele monumente.*) Ați părea o statuie...
- NAE: N-ar fi grozav de plăcut...
- DIANA: Adevărat. E foarte, foarte trist... Vă supărați dacă am să plîng puțin?
- NAE (*sare ca ars*): Ce faceeee? Să plîngi? Te rog să nu plîngi. Să nu care cumva să... Te rog, Diana...
- (*Se duce la ea, o mîngîie pe creștet; ea scoate batista și-și șterge lacrimile. În glasul lui Nae e un tremur, dezvăluind că împrejurarea l-a impresionat. Eva intră cu cafele și îl găsește mîngîind-o pe creștet pe Diana.*)
- EVA: Tandrețe. tandrețe?...
NAE (*sincer*): S-a apucat să plîngă... Așa, din senin...
- EVA: Dar dacă o mîngîi tu fi trece imediat.
- DIANA: Nu-mi trece. Nu mi-a trecut și n-o să-mi treacă niciodată.
(*Eva îl privește întrebătoare pe Nae, acesta ridică din umeri.*)
- EVA: Ceva în legătură cu George?
- DIANA: Nu, nu... Lăsați-mă...
- EVA (*către Nae, ofuscată*): Lăsa-o, dragă.
- NAE (*s-a depărtat de Diana*): Dar nu-i fac nimic, dragă!
- EVA: Nu-i faci, dar fi faci. (*Către Diana.*) Nu te lua după năzdrăvăniile pe care le spune bărbatu-meu. Cum vrei cafeaua? Mai dulce? Mai amară?
- DIANA (*stinge tigara care fumega în scrumieră*): N-are importanță! (*Eva pune două cafele pe marginea mîsuțel. Îl servește pe Nae, care e în picioare, apoi se așază în fotoliu, pe fostul loc al lui Nae.*)
- EVA Pot să mă odihnesc și eu puțin? Sint convinsă că plîngi la înmormintarea celulelor materiei cenușii ale lui bărbatu-meu. Veșnica lor pomenire... (*Cădelnițează cu ceașca. Nae e consternat. Diana, puțin intrigată*)
- NAE Eva, termină!
- EVA Din cauza unui tip pe nume Franz Kafka, autorul celui mai dramatic necrolog al inteligenței...
- NAE Eva! N-ai nimic sfînt?
- EVA: Fiindcă noaptea, precum carii care rod mobilele vechi și varul cade de pe pereți în pulbere fină și neauzită...
- NAE: Niciodată nu te-a dat afară din casă sensibilitatea...
- EVA: Metafizica, dialectica succesului, succesiunea dialectică a generațiilor, tristețea evoluției... Pardon tristețea progresului... Sau progresul tristeții... Plîngeți, frați, plîngeți, surori, *carmen seculare*...
- DIANA: Nu de asta plîng.
- EVA: Ai alt motiv?
- DIANA: Mi-e indiferent dacă celulele materiei cenușii mor sau nu.
- EVA: Mor și celulele materiei tale cenușii, fetițe. Dar, flecare cu lamentația lui. Plînge ea, plîngi tu.
- NAE: Eu nu plîng. Constat.
- EVA: Constatarea ta e un fel de a plînge. Cunoaștem, „Mai suna-vei, dulce corn, pentru mine vreodată?” Această-i întrebarea. (*Către Nae mereu.*) The question, nu? Dar noi punem întrebarea și nu ne interesează răspunsul. (*Tare.*) Fă-l să sune! Provoacă-l! Dacă nu suflă în el, cornul nu sună!
- NAE: Așa cum suflă tu...
- EVA: Cît timp exist, suflu. Fac cornul să răsune.
- NAE: Te alimentezi, te hidratezi, te elasticizezi.
- EVA: Mă hidratez, mă elasticizez...
- NAE: Dormi șaisprezece ore din douăzeci și patru...
- EVA: Rețetă verificată. Ai citit declarația Sophiei Loren? „Dacă Raquel Welch e cea mai frumoasă bunică din lume, de ce n-aș fi cea mai frumoasă străbunică?”
- NAE: Și, în acest timp, critica îți face ferfeniță ultima expoziție.
- EVA: Dreptul lor, să mă latre o dată la douăzeci de ani.
- NAE: Te-ar fi lătrat mai des, dar nu le-ai dat ocazia.
- EVA (*ușoară tritare*): Existența. Non multa, sed multum.
- NAE: Cîte nu se pot adăposti după acest fain proverb...
- EVA (*crește iritarea*): Sper că nu insinuezi că sint leneșă...
- NAE: Un cuvînt îngrozitor...
- EVA: Sau sterilă...

NAE : Se poate ? Mi-ai făcut un copil foarte reușit.

EVA : Evident ! Domnul vede în mine o fabrică de făcut copii. De procreare... De eternizare... Te-ai căsătorit cu mine ca să te eternizez. Să nu te-apuce plin-sul ?

DIANA (*subit*) : De aceea pling și eu.

EVA : Cum ? Deja ? Biata de tine...

DIANA : Pling din cauză că mi-am amintit de colega care se mărită.

EVA : Deci, nu pentru celulele care mor, bezna care se apropie ? ! Mă mir. Foarte mă mir.

NAE : Eva, nu fă spectacol.

EVA : Ce spectacol, dragă ? Care spectacol ? Nu mor, zi și noapte, celulele materiei noastre cenușii, nu le îngropăm în noi, nu se apropie cu pași grăbiți bezna, când memoria ne va părăsi și vom trăi într-un etern prezent ?...

NAE : N-are nici o legătură.

DIANA : Colega mea se căsătorește cu un băiat care a mai fost căsătorit.

EVA (*ris solar*) : Și, pentru asta, lacrimi ? Nu e primul caz, nici ultimul... Jumătate dintre noi ne căsătorim cu bărbați care, mai înainte, le-au vrut pe altele, iar cealaltă jumătate am vrut noi pe alții și ni i-au luat altele... Nu există fericire perfectă. De altfel, ar fi foarte plictisitoare o fericire perfectă... Ca o pistă fără dîmburi...

DIANA : Sint de acord cu dumneavoastră, dar nu era normal să-i spună și ei mai înainte ? Nu abia după ce au depus actele la starea civilă ?

EVA : Fetișo, fetișo ! Se întâmplă și mai rău. Nu-i spune deloc. Sau depune actele și nu le mai ridică. Știu eu un caz : mirele dispărește trei zile înainte de a fi programat pentru cununia civilă ! Să se considere fericită ! Să-și închipuie că nu i-a spus de teamă să n-o sperie, să n-o piardă... Finalmente, e un gest delicat...

DIANA (*felul ei imprevizibil*) : V-ar fi plăcut să fiți în situația ei ?

EVA (*neplăcut surprinsă*) : Ai niște idei... Cum să fii în situația ei ? Nu se poate...

NAE (*atent la discuție*) : Ce, e așa de imposibil ca eu înainte...

EVA (*crunt*) : A fost cineva înaintea mea ?...

NAE : Cu vremurile de atunci, mișcare, schimbare, de pe un șantier pe altul, de la Baia Mare la Constanța, de la Constanța la București... Oraș la aproape două milioane de locuitori... Se pierdea și urma elefantului... Ha ! Ha ! Ha !

DIANA : Hi ! Hi ! Hi !

EVA (*nervosă, către Nae*) : Ai mai fost căsătorit ?

DIANA : Vedeți că vă afectează ?

EVA : Dumneala...

DIANA : Spuneți-mi Diana...

EVA (*sare peste replică*) : Deci mi-ai ascuns că ai mai fost căsătorit ? Te-ai pierdut în lumea mișcătoare...

NAE : Eva ! După treizeci de ani ? Ce rost are ?

EVA : Și după o sută ! Pentru mine ai fost primul bărbat...

NAE : Și ultimul, bineînțeles...

EVA : Asta rămîne de văzut...

NAE : Eva ! Fii rezonabilă. Avem un băiat de aproape treizeci de ani.

EVA : Ah, prefăcătorii bărbaților ! Fia-rele... (*Către Diana*.) Ca tine eram, neprihănită și inocentă. Nici nu terminasem facultatea, cînd el, gata, la starea civilă ! Nici măcar n-am făcut nuntă. Nici rochie albă, nici verighete... Nimic-nimic... Vreme revoluționară... Aia ne-au strîns mina, ne-au urât fericire și prosperitate și au strigat : „Alții la rînd !”. Masa noastră de nuntă — două brișe cu parizer ! Domnul inginer era în stagiul, între chenzine, ai mei mai aveau trei fete de măritat și o singură leafă, la cefere... L-am urmat... Și el... el... (*vrea să-l insulte, șovăie*) in... in... Intrigantul... ! (*Către Nae*.) Ai fost un intrigant. Dacă îmi spuneai adevărul, nu m-aș fi răzgîndit... Intrigantule !

NAE : Nu poți fi niciodată sigur ce pățești cînd spui adevărul...

EVA : Nu e doar victima tinărului ad- versar, omul care luptă cu crepuscu- lul... Omul care nu spune ca poetul : „La răsăritu-ți falnic se-nchină al meu apus !” Lamento : celulele care mor, materia cenușie în descompunere, tineretul vine tare din urmă. Vai ! Vai ! (*Către Diana*.) Nu-l crede. Nu crede o iotă din ceea ce spune ! Intrigantule ! Intrigantule ! Intrigan- tule ! (*Izbucnește în plîns*.)

DIANA : Doamnă, poate nu-i adevărat...

EVA (*printre lacrimi*) : E adevărat, fe- tișo. Sint foarte vicleni ! Pînă pun mina pe tine ! Pînă le faci cheful ! Niște brute care se gîndesc numai la propriile lor interese. (*Plînge amar- nic*.)

NAE (*meditativ*) : Culmea e că spune adevărul...

EVA : Acum recunoaște ! După treizeci de ani ! Intrigantul ! (*Iese furioasă din scenă. O clipă de liniște. Nae mai aprinde o țigară*.)

DIANA : Pot să iau și eu ?

NAE (*servind-o*) : Te-am prevenit. Să nu-ți fie greață.

DIANA : Vreau să-mi fie greață.

NAE : Mă deșteți ?

DIANA (*trăgînd din țigară, tușînd*) : Chiar dacă Bibi nu există, nu vă deșteți.

NAE (se înecă cu fumul): Cuuum ? De unde știi că Bibi nu există ?

DIANA : Mi-am inchipuit că nu e posibil un Bibi la care George s-a dus să împrumute mașina, sau dacă e posibil, nu împrumută mașina, George nu va îndrăzni să împrumute mașina. Deci Bibi nu există.

NAE (nu renunță): Și de ce crezi că a plecat George ?

DIANA : Ca noi să rămânem singuri.

NAE (încă nu renunță): De ce aș ține eu să rămân singur cu...

DIANA : Spuneți-mi Diana...

NAE : De ce să rămân singur cu tine ?

DIANA : Ca să mă supuneți la vreun test.

NAE (stingherit, mai încearcă să reziste): Ce test ? Care test ?

DIANA : Un test de curiozitate...

NAE (cedează): Cum de ți-ai dat seama ? Extraordinar !

DIANA : Tinerii sînt supuși la tot felul de teste. Trăim într-o epocă a testelor... Am mai fost supusă la teste...

NAE (triumfător): Dar nu la testul cu ochelarii !

DIANA : Recunosc. N-am fost supusă la testul cu ochelarii. Pot să mai beau ceva ? O picătură de Florio. (Nae aduce sticla și-i toarnă. Diana bea.)

NAE : Amesteci și nu-i bine.

DIANA : V-am spus că vreau să-mi fie greață... Începem ?

NAE : De ce te grăbești ?

DIANA : Din moment ce e un test de curiozitate, sînt curiosă... Cînd ești curios, te grăbești să-ți satisfaci curiozitatea. (Nae scoate din buzunar o pereche de ochelari negri, gen play-boy, și îi ține nehotărît în mînă.)

NAE : Poate renunțăm...

DIANA : Spuneți-mi Diana...

NAE : Diana, pe cuvînt de onoare, nu prea am chef de test în seara asta... Ce e nevoie să aflu ? Ce e nevoie să aflu că am aflat ? Hai să renunțăm... (Vrea să pună ochelarii în buzunar.)

DIANA : Nu renunț.

NAE : Am avut o zi încărcată... Nici nu sînt sigur dacă mă pot concentra, dacă forța mea vizionară, razele penetrante vor răspunde la chemare... Uite, mă blătuie mîi de îndoeli.

DIANA : Nu renunț. E în program și trebuie să îndeplinim programul.

NAE (fără nici o plăcere): Of, programele serilor astea... (Schimbare complice.) Nu-l facem și spunem că l-am făcut. Un secret... Un secret care să fie numai al nostru. Am mai avut două, acesta va fi secretul numărul trei. Consimți ?

DIANA : Consimt la secrete, dar nu consimt la minciuni. Ar însemna să mințim. Nu vreau să mint.

NAE (începînd să se enerveze): Nu consimțiți la minciuni ?

DIANA : Nu.

NAE : Nu ?

DIANA : Deloc.

(Nae își pune ochelarii și deodată are o înfățișare amenințătoare, stranie. Începe să se miște prin odată ca un orb, vine spre Diana cu mîinile întinse, cu degetele răsfirate, magician, electricizant. Diana se retrage pînă se lovește de dulap.)

NAE : Nu te mișca ! (Diana e speriată.) Ești orfană, da ?

DIANA (slab) : Da.

NAE : Găsită, inscripție pe piept — „Mă numesc Diana...” (Strigă) De ceminți ?

DIANA : V-am spus adevărul.

NAE : Adevărul... (Deodată plictisit.) Toate sînteți niște mici mincinoase... Tata, maistru la „Oțelul”, mama, educație, apartament cu trei camere proprietate personală...

DIANA (impresionată): Cum ați aflat ?

NAE : La ce-ți ajută rolu de orfană ? !

DIANA : Mi-a fost frică, așa, deodată... de dumneavoastră...

NAE : Frică ? Ai mințit de frică ?

DIANA : Toți mințim de frică... Eu cînd mi-e frică, spun că sînt orfană... Atunci lumea mă iartă...

NAE : Pentru ce trebuie să fii iertată, fetiço ? (!și scoate ochelarii.)

DIANA : Mie cînd imi place un băiat, îi iau.

NAE (interzis): Ce faci ???? ! Îi iei ? De unde îl iei ?

DIANA : Da, domnule. Îi iau. Îl culeg... Așa cum culegi o floare, cum rupi un fir de iarbă... Știu că nu rezist...

NAE : O ! Dar ești unică ! Premieră mondială ! S-a mai întîmplat, dar nici chiar așa...

DIANA : E bine că înțelegeți... De aceea, eu întotdeauna mă simt un pic vinovată...

NAE : Un pic...

DIANA : Un pic mai mult...

NAE : Și în cazul de față ?

DIANA : Foarte mult...

NAE : L-ai cules pe George... Bravo !

DIANA : Vă rog să mă iertați. Vă rog din suflet... Dumneavoastră o să credeți că am vrut să mă bag în patul lui George... Ceea ce este... (Se oprește în lacrimată.)

NAE : Ei ?

DIANA : Este... este... este adevărat... (Punge iarăși. Intră George, în fugă.)

GEORE : Tată ! Destul. Diana, ridică-le ! Tată, a fost vorba că n-o s-o terorizați !

NAE : Păi cum vrei tu exerciții de curiozitate... Comunicare parapsihologică între generații ?

GEORGE : N-o să-ți mai fac cheful ăsta !

NAE : E o amenințare ?

GEORGE: N-ai decît s-o faci pe vampirul la tine la institut. Hai, Diana.
 DIANA: Cu ce plecăm? Dacă Bibi nu există, mașină nu există... (*plînge*)
 GEORGE (*furios pe Nae*): Ai stricat toată seara. Mai bine...
 NAE: Mai bine imi rupeam un picior la schi?
 GEORGE: Tu ai spus-o. Noi, care ți-am adus flori! Unde-i mama?
 NAE (*sec*): Plînge pe undeva pe dincolo...
 GEORGE (*surprins*): De ce plînge?
 NAE: Pentru acum treizeci de ani... (*George se uită la el, neînțelegînd*). Unii plîng pentru ceea ce se întîmplă azi, alții pentru acum trei decenii; o a treia categorie, pentru ce va fi mîine.
 GEORGE (*refuză înțelegerea*): Tu plîngi pentru ce va fi mîine, cînd ți se va lua locul de către cei ce vin tare din urmă.
 NAE (*serios*): Și crezi că ăsta e un motiv de veselie? De chef cu lăutari?
 GEORGE: Pentru cînd vei fi învins de mai tînărul tău adversar... (*Către Diana*). Te rog să mă ierți pentru minciuna cu Bibi. Dar pînîi mei țin să-mi testeze prietenele.
 NAE: Cu consimțămîntul tău.
 GEORGE: Recunosc! Sint un ticălos că v-am permis acest fel de... distracție... Dar acum a fost ultima oară... Ultima-ultima!
 NAE: În defavoarea ta. Într-un fel vezi tu, în alt fel noi.
 GEORGE: Gata! Nu mai vreau să-mi văd prietenele prin ochelarii tăi de orb!
 NAE: Chiar dacă ochelarii mei de orb scot la iveală cite o minciunică?
 GEORGE: Da. Chiar dacă scot la iveală cite o minciunică. (*Către Diana*). Hai, Diana. O să luăm un taxi.

NAE: Numai să găsești.
 GEORGE: Mergem cu tramvaiul.
 NAE: Numai să găsești. (*Către Diana*). Domnișoară... Ne despărțim prieteni sau dușmani?
 (*Diana tace*).
 DIANA (*subit*): George, înainte de a pleca, vreau să te întreb ceva.
 GEORGE (*incordat*): Întrebă.
 DIANA: Ești căsătorit?
 GEORGE (*cade cerul pe el*): Eu?
 DIANA: Tu, George.
 GEORGE: Diana, eu vreau să te rog să înțelegi... În seara asta, care nu-i o seară ca toate seriile, în noaptea asta, Diana, care nu e o noapte ca toate nopțile... Ce se întîmplă? Ți-i rău?
 (*Deodată, Diana, începe să se schimbe la față, se clatină. Înainte ca George să intervină cade pe covor.*)
 NAE (*băgînd în buzunar ochelarii negri*): A leșinat! (*Alarmat*). Eva! Eva! Unde ești, Eva? Vîno mai repede! (*Către George*). S-o ridicăm și s-o ducem pe canapea. (*Nae cu George o duc pe Diana și o întind pe canapea. Cînd au așezat-o acolo, intră Eva.*)
 EVA: Ce s-a întîmplat? De ce urli?
 (*Vede fata leșinată.*) Ce-i cu ea?
 NAE: N-a suportat testul. Îi place să mintă, dar cînd e prinsă cu minciuna, leșină. Asta-i metoda...
 EVA: A leșinat?
 NAE: Pac pe covor!
 EVA (*furioasă*): Și ce stați așa și căscați gura?! V-ați prostit? Trebuie să facem ceva!
 (*George ridică brațele în văzduh, disperat.*)
 GEORGE: Ingrozitor! Ce i-ai făcut?!
 EVA: Calm, băiete. Calm! Acum trebuie să fim calmi! Cu toții.
 (*Intunecare. Cortina, scurt.*)

Actul III-lea

Același decor, puțin mai tîrziu. Întinsă pe canapea, Diana încă nu s-a trezit. Eva îi pune comprése cu spirt. George îi ține pulsul, Nae fumează nervos.

EVA: Spietul are s-o trezească...
 NAE: Lasă că a și amestecat... Țigări. Florio, whisky... Fetele astea, numai dacă suflă o dată mai tare... (*Către George*). Cît e pulsul?
 GEORGE: 60.
 EVA: E ca marmora...
 NAE: Unde le găsești, Gerge? Una are grețuri, alta face viroză, a treia tușește ca o mitralieră, a patra leșină...
 EVA: Ssst...
 GEORGE: Dacă ai văzut că-i fragilă, de ce-ai insistat?
 NAE: Nu părea deloc fragilă. Dimpotri-vă. Cred că eu am fost mai fragil. Trebuia să mă previi că-i fragilă...
 EVA: Plîngeți-vă de milă. Test ați vrut, test aveți. Nu mai dați vina unul pe altul.
 GEORGE: Lasă, mamă, că și tu mori de curiozitate cînd apar cu vreo fată.
 NAE: Tentația invizibilului. Fascinația tărîmurilor necunoscute. Fetița asta e o mică perfecțiune... A ipocriziei, evident.
 EVA: Ssst... Poate ne aude.
 GEORGE: Să chemăm un medic!
 NAE: Să afle tot blocul!

EVA : Nici măcar nu-i cunoaștem adresa.
 Habar n-avem cine-i. (Către Nae.) Ție
 îți spune că e orfană, mie că are tată
 maistru la „Oțelul”, mamă — educa-
 toare. (Către George.) Ție ce ți-a spus ?

GEORGE : Că o cheamă Diana.

EVA (către Nae) : Ia vezi, trebuie să
 aibă buletinul în poșetă.

NAE (crispăt, aduce poșeta fetei și i-o
 dă Evei) : Caută tu. Mie mi-i nu știu
 cum...
 (Eva, decisă deschide poșeta.)

EVA (inventariind) : Un ruj, fard pentru
 ochi, batistă... O sută de lei... Atît...
 Fetele astea care umblă fără buletin...
 complet aeriene...

NAE : Ceea ce nu se putea spune despre
 tîna.

EVA : Voi ai să mă arunc în viltoare cu
 ochii legați ?

NAE : Dimpotrivă ! Cu ochii larg deschiși
 la pescuitul de ingineri. Cu volocul pe
 la institute.

EVA (cinică) : Nu-i vinovată plasa, ci
 peștele care nîmerește în plasă.

NAE : Au fost și unele ochiuri mai ră-
 rite...

EVA (simțind primejdia) : Nae !

NAE : Unele amănunte care s-au stre-
 curat...

EVA : Gata ! Am uitat ! A trecut !

NAE : Așa ceva se uită, trece, dar nu se
 țartă...

EVA : Să mă aștept la răzbunare ? Să-ți
 decontez partidele pierdute... avanta-
 joasele partide, din pricină că te-ai
 căsătorit cu mine ?

NAE : Mai erau o ingineră, o profesoară,
 o doctoriță...

EVA : Și te-a înhățat o nenorocită de
 plasticiană, ale cărei expoziții sînt fă-
 cute praf și pulbere...

NAE : Ale cărei frecvențe expoziții...

EVA : Nae, cunosc pe cineva care era pe
 punctul de a renunța de o mie de ori,
 care zicea noapte de noapte : „Ce-mi
 trebuie ? Ce mi-a trebuit ? Mai bine
 la stîină ! Fericiți cei săraci cu du-
 hul...”

GEORGE : Ce v-a apucat ? Vă certăți ?
 Ați găsit momentul.

EVA : Nu, dragă George. Ne spunem po-
 vești... Este Nae ?

NAE (schimbă) : Povești minunate. Geor-
 ge... Desore iubire, despre luptă, des-
 pre vinătoare... (Dur, către George.)
 Despre confuzia dintre vinătoare și
 iubire... Deci : confundind vinătoarea
 cu iubirea, sau iubirea cu vinătoarea,
 poți avea fel de fel de surprize...

GEORGE : Îmi reproșezi că am așățat o
 fată ?! Să aștept să-mi pice din cer ?
 S-o descovăr în pesteră, ca pe Geno-
 veva de Brabant ? Normal, ies la vi-
 nătoare.

NAE (linia lui) : Cele mai diferite sur-

prize, da, dragii mei... Un pretendent,
 de exemplu...

EVA : Cecc ?

NAE : Unul care ridică pretenții.

GEORGE : Tată, ar fi timpul să nu te
 mai lamentezi din pricina tipului tău
 de la institut. Refuză să mai lucrezi
 cu el, dă-ți demisia sau împacăți-vă și
 colaborați... Ești plictisitor cu acest
 război de o sută de ani ! Ce facem cu
 Diana ? Cheamă un doctor !

EVA : Parcă începe să se coloreze.

NAE : Să mai așteptăm...

GEORGE : Ce să mai așteptăm ? Dacă i
 se întîmplă ceva ? Sigur, voi n-aveți
 nici o răspundere. Nici o vină ! Dar
 eu ? Eu răspund ! (Eva și Nae devin
 brusc atenți la George, uitînd de mica
 lor ceartă.)

EVA : Cum să răspunzi tu, George ?

NAE : Cine... de ce te poate acuza ?

GEORGE : Eu, eu am... (Se bilbie.)
 ...Tată, eu am luat-o, am adus-o, am
 scos-o...

EVA : A venit singură, George. Mi-a
 spus că a fost ideea ei să urce la apar-
 tament...

GEORGE (întăritat) : Dacă eu nu m-aș
 fi aflat la coadă la flori, dacă nu aș
 fi adus-o lîngă mine cînd cu buscu-
 lada...

EVA : J.B.-iștii...

GEORGE (în creștere) : Tată, nu înțelegi,
 la capătul acestei întîmplări mă află

EVA : Efect de feed-back.

GEORGE (strigă) : N-am întîlnit-o în-
 timpător. N-a fost o întîmplare !

NAE : Știu că n-a fost întîmplător. Mi-a
 mărturisit mie. În timpul testului...

GEORGE : A mărturisit ?

NAE : Da, George, a spus totul.

EVA : Sigur că ne-a spus. Și mie mi-a
 spus. Totul a fost premeditat.

GEORGE : Da, a fost premeditat.

NAE : Păi așa spune, domnule ! Ai vrut
 s-o bagi în casă și nu știai cum... Te-ai
 folosit de chestia cu florile și even-
 tualitatea picioarelor rupte...

EVA (ascuțit) : Sinteti de mult împreu-
 nă ? Nu cumva e... ? Nu e... ? (Brusc.)
 E gravidă ?

GEORGE (înnebunit) : Chemați un doc-
 tor ! Nu vedeți că nu-și revine !

EVA : Nu mai e feed-back. Vinovăție în
 toată regula.

NAE : Termină cu feed-back-ul ! (Către
 George.) Bine, George, trebuie să se
 întîmple un accident ca să aflăm și
 noi ? Ți-am cenzurat noi vreodată
 prietenii, iubirile, aventurile ? Dacă
 știai că e gravidă...

GEORGE (nu mai e stăpîn pe el) : Nu
 știam că e gravidă, tată ! N-am știut
 că e însărcinată ! Ce vă uitați așa la
 mine ? (Dintr-un salt e la telefon. Ri-
 dică receptorul, vine tonul, formează
 un număr din trei cifre.)

- EVA : Felele astea de azi măcar nu spun...
- NAE (*insinuant*) : Nici măcar nu folosesc întimplarea ca pe cea mai bună plasă...
- GEORGE Alo, Salvarea ? Greșeala... (*Formează din nou.*) Ocupat. (*Formează mereu numărul.*) Alooo ! Alooo !
- EVA (*către Nae*) : N-ai să pretinzi că n-ai știut. Că ai fost pus în fața faptului implinit. Încă din luna a doua...
- GEORGE : Alooo ! Alooo ! De ce nu răspundeți, domnișoară ?! (*Excedat.*) Cine sunteți ? Sinteți nimeni ? (*Către Nae și Eva.*) Linia-i supraaglomerată. Cineva care a răspuns că-i nimeni... Ne-maipomenit ! (*Formează furibund numărul cu trei cifre.*)
- NAE : Luna a doua, dacă făceam numărătoare inversă, evident...
- GEORGE Alo ! Cine ? Pompierii ! Nu vreau pompierii ! Nu vreau ceferul ! Nu vreau deranjamentele ! Vreau Salvarea ! Sal-va-rea ! Ce spuneți ? 061 ? Zero șase unu fac și eu ! Nu mă grăbesc. Sint calm... Da, calm... Fac numerele încet... foarte încet. Vă mulțumesc... Sinteți foarte amabil... Iă... (*Către Eva și Nae.*) Telefonul ăsta-i sigur stricat. (*Formează iar, dar cu încetineală, spunind mormăit.*) Zero..., așa... șase... așa... unu... așa...
- EVA (*aprigă, către Nae*) : Ai știut că-mi doresc un copil ! Nu o dată am vorbit despre asta... Era visul meu, aspirația mea supremă, pentru care am abandonat politehnica și am eşuat în aceste nenorocite zugrăveli decorative... Ai știut... Pentru tine am sacrificat totul, viață, carieră, succes, glorie... Primele mele expoziții nu erau făcute ferfeniță de nimeni. Primele mele expoziții anunțau un nume... Iată ce-a ajuns numele, steaua : pune ca-taplasme la succesul lui Nae Rozeanu... ! Ai știut, da, ai știut dintotdeauna...
- NAE : Cu două luni înainte de căsătorie...
- GEORGE (*formind mereu numărul*) : Poți să înnebunești ! (*Către Nae.*) Mașina — stricată, telefonul — stricat, televizorul merge cu pumni, frigiderul, cînd are chef... De fiecare dată cînd vin din munți, trebuie să vă fac un remont general. Aloo ! Alooo !
- EVA : De ce nu m-ai abandonat ? ! Crezi că aș fi fost lăsată ? M-aș fi făcut luntre și punte să scap de sarcină ? Niciodată ! Oh ! De ce nu m-ai pus la încercarea asta esențială ? ! Cum am umblat cu George de la un șantier la altul fiind soția ta, rezistînd, împingîndu-te să urci, să aburci muntele, la fel aș fi făcut-o ca fată sedusă și abandonată. Aș fi rezistat.
- GEORGE : E ultima oară. După aceea, iau la rînd tot blocul. Trebuie să găsesc un medic pe undeva, la o sută de
- apartament... (*Face iar numărul.*) Zero... șase... unu... așa...
- NAE Neșansa la de a nu fi fost sedusă și abandonată... Poate atunci ai fi urcat pe scara gloriei betoanelor ultra-rezistente, iar eu m-aș fi ocupat de... ambiental...
- EVA : Îți bați joc... Totdeauna mi-ai disprețuit munca... Ai vrut să ocupi toată scena. Ale tale au fost problemele, dilemele, frământările, celelute care mor, materia cenușie în dezagregare... Tu ai strigat „Help !“
- NAE De ce n-ai strigat și tu ?
- EVA : Parcă se mai auzea ceva de strigătul tău !
- NAE : Așadar, tu ești o victimă. Exploată, ingenunchetă, urgisită... Iar acum le revolți...
- GEORGE : Zero, șase, unu... Între noi doi, domnule telefon, tovarășe, fir-ai al dracului... (*Trage de fir, lovește aparatul, îl trîntește.*)
- EVA : Nu mă revolt.
- NAE : Ești o victimă care-și iubește suferința.
- GEORGE : Tehnica ! Tehnica ! Poți să mori ! Poți să crăpi ! Nu merge un șurub și te-ai dus dracului...
- EVA : Care nu scoate suferință din orice, ca tine...
- GEORGE (*trîntind telefonul*) : Unde era un medic ? La unu sau la patru ? Indiferent dacă se supără sau nu, dacă deranjez sau nu, îl smulg din așternut...
- EVA (*scurt*) : Nu-i nevoie.
- GEORGE : Cum, nu-i nevoie ?
- NAE : Ce vrei să-i faci ?
- EVA : S-a trezit... Și-a revenit... Și-a revenit... Chestiile astea cu... (*face un semn din care să se înțeleagă că e vorba de leșin prenatal*)... așa cum vin, tot așa trec. (*Tăcere. Încordare. Diana se ridică încet, întii în capul oaselor, după aceea în șezut. Eva și George o ajută cu infinite precauții, atingînd-o ca pe o ființă foarte fragilă.*)
- NAE : Slavă Domnului !
- DIANA : Vă rog să mă iertați...
- EVA : De ce să-ți ceri iertare, draga mea... ? De ce ? Lucruri din astea se întimplă curent. Mai rău e cînd nu se întimplă...
- DIANA : Mi-a fost foarte rău... M-a luat așa dintr-o dată... (*Către Nae.*) Dumnezeu-avoastră mi-ați spus, dar eu n-am vrut să cred... Mi-e foarte greață...
- GEORGE (*către Nae*) : Ochelarii negri... Vizionarismul... Fascinația... I-ai suferat că-l va fi rău și l-a fost rău... E pentru ultima dată ! Pe mine nu mă mai prindeți aici ! Bine că s-a terminat ! De-acum înainte va trebui cu atît mai mult să al grijă de ea. Răspunzi.

NAE : La începutul întimplării, ca să zic așa, te afli tu. Chiar dacă socola se face tot după număratoarea inversă. (*Privire spre Eva.*)

EVA (direct) : Cind vrei să vă căsătorești ?

DIANA : Mi-e greață...

NAE : Pleci pentru șase luni în prospecții, e ceva timp... În situația asta... Îți pot smulge o săptămână-două aminare... Suficient pentru starea civilă și celelalte...

DIANA : E foarte tirziu... Trebuie să plec... Niciodată n-am stat așa de tirziu... Și mi-e îngrozitor de greață...

EVA : Unde să pleci în starea asta ? Fii serioasă... De acum înainte trebuie să ai grijă de tine... Nu te lăsa numai în nădejdea lor... Bărbații au fluierat și au plecat... Însă noi, femeile... E și o problemă de autoconservare... Nu te lăsam să pleci.

DIANA (slab) : George... Cheamă te rog un taxi...

NAE : Telefonul e stricat. Am vrut să chemăm Salvarea și am nimerit unde vrei și unde nu vrei, numai la 061 nu. (*Se uită la ceasul de la mână.*) Iar cu tramvaiul sau cu troleibuzul, la ora asta... Dacă ți se face rău din nou... ? Nici vorbă să pleci ! (*Diana deodată fișnește la ușă, își ia haina, dar George e mai rapid ca ea. I se pune în cale.*)

GEORGE : Nu poți pleca.

DIANA (terorizată) : Ce vrei de la mine ? Lăsați-mă să plec !

EVA (cald) : Diana, avem și noi o răspundere... E noapte, e tirziu...

NAE : Ești Diana noastră... Trebuie să ne înțelegi... Îți anunțăm părinții, să știe unde ai rămas să dormi, o pijama curată se găsește în casa asta...

EVA : Și-o periută de dinți nouă-nouță...

DIANA (terifiată) : George ! Ce se întimplă ? Ce fel de oameni sințezi ? ! Nu mă puteți reține cu forța !...

GEORGE (schimbat, grav, aproape dramatic) : Ba da, Diana... Am de gînd să te rețin cu forța. Eu răspund pentru tine, Diana.

DIANA (lăsînd să-i cadă haina, mica poșetă) : Nu mă cheamă Diana... (*Eva și Nae fac ochi mari.*)

GEORGE : Eu miine plec în munți, pentru cel puțin jumătate de an. Tu ești Diana mea.

NAE (cître George) : Ți-am promis, conțază pe o jumătate de lună aminare.

GEORGE : Nu, tată... Eu plec miine și mă întorc după șase luni. *Jumătate de an.*

EVA : Îți dai seama ce spui ?

GEORGE : Îmi dau seama ce fac.

EVA (dură) : Atunci, ea rămîne aici ! Sub ochii mei !

GEORGE : Mamă, eu am încredere...

EVA : Nu de încredere e vorba, George. Acum e în joc o viață... Cel puțin o viață... (*Cître Diana.*) Ai să vezi că o să ne înțelegem perfect. Sînt în stare să te iubesc... Încă mai sînt în stare... (*Despre Nae.*) Și nici el nu-i atît de pornit împotriva tinărului adversar de la institut...

NAE (cître Diana) : Da, da, bătrînețea e probă de prostie. Numai proștii sînt bătrîni. Arăt eu a prost ? În fond, e un băiat bun, chiar dacă se grăbește, chiar dacă devansează unele soluții, sare etape... Am vrut să te ajut să ți-l imaginezi. Am găsit ceva. Îți scămăna. Băiatul ăsta a crescut într-un orfelinat... Probabil că a așteptat multe sute de zile, multe sute de nopți, pînă să dobîndească și el o identitate. Înțelegi ? Toți avem nume și prenume verificabile, mergînd înapoi de la fiu la tată, de la tată la bunic, de la bunic la străbunic... Cînd privea în urmă, el vedea, poate, un fel de gol... Și-a strîns toate puterile să-l umple... Cam asta ar fi imaginea... Un tinăr care se luptă să acopere cu numele lui golul... Îți spune ceva ?

DIANA : Trebuie să plec. Mi-e rău.

EVA : Știm de ce ți-e rău.

DIANA : Știți ?

GEORGE : Tu ești prima și unica mea Diana...

DIANA : Nu mă numesc Diana...

GEORGE : Ascultă-mă puțin... Tu ești Diana pe care am cunoscut-o la florărie, pe care am luat-o lîngă mine și-am pornit într-o lungă călătorie, prin țări și lumi, fata care a spus da, care a spus nu, fata care a fost lîngă mine în bătălia care n-a avut loc și totuși a avut... Sîntem legați unul de celălalt, Diana. Nu poți să pleci...

EVA (își dă seama de situație) : Cum, adică, nu vă cunoașteți dinainte ?

GEORGE : Azi ne-am văzut întîia oară...

EVA (marche arrière) : Și leșinul ? Și grețurile ?

GEORGE : Toți am îndopat-o cu băutură și țigări. Nu-i obișnuită.

NAE : Și lacrimile pentru (*recită*) „Scriu altfel de cum vorbesc, vorbesc altfel de cum scriu, gîndesc altfel de cum ar trebui să gîndesc și tot așa pînă în adîncurile beznei ?”

EVA (crescendo despre Nae) : Și prima lui soție ?

DIANA : Dacă dumneavoastră spuneți că domnul a mai fost căsătorit...

EVA : Eu am spus despre George că e căsătorit !

GEORGE : Așadar tu ai mințit-o, mamă ? ! Ai vrut să ne despați...

EVA : Pe atunci nu știam că Diana e gravidă... (*Își dă seama că e încă sub imperiul iluziei.*) De fapt, ce se întimplă ? ! Cine ești, fetișo ?

DIANA : V-am spus... Așteptam la flori... O colegă de-a mea care se căsătorește... George aștepta și el, puțin mai în față... Deodată s-a produs o busculadă... George, în acel moment... (Se oprește.)

EVA : Ce s-a întâmplat în acel moment? GEORGE : Ce s-a întâmplat atunci, Diana ?

DIANA : Nu știu ce s-a întâmplat...

GEORGE : Nu știu... S-a întâmplat... În acel moment, lumea, toate florile acelea s-au apropiat de noi...

EVA (urlă) : Cum te numești, fetiço ? Cine ești ?

DIANA : Nu mă mai întrebați. Vă rog...

EVA (explozie) : Parcă am fi vrăjiți, am intrat pe un fel de lungime de undă din care nu mai putem ieși ! Vreau să scap, să mă eliberez ! George ! Să se termine odată ! Gata ! Vreau înapoi în realitate.

NAE : E altă de frumoasă această irealitate, Eva... Eu vreau să rămân în păienjenisul ei... (Către Diana.) Îți promit că va fi pace cu tinărul meu coleg... Îți promit că nu voi protesta cind îmi vor cădea rucsacuri în cap, îți promit că voi repara mașina, îți promit că mă voi lupta cu prostia și o voi învinge. Îți promit...

GEORGE (decizie) : Tată, mamă, acum Diana trebuie să plece... (Către Diana.) Te conduc.

(Diana se îmbracă liniștită, privită de ceilalți trei.)

DIANA (subit) : Nu vreau să mă conduc. GEORGE : Lasă-mă să te conduc.

DIANA : Nu, George... (Către toți.) Noaptea bună.

NAE : Noapte bună.

GEORGE : Noapte bună.

(Eva tace. George ia din glastră buchetul de flori. Il desparte în două și-i oferă Dianei jumătate. Ea se uită la el. E gata să pornească. Deodată se întoarce, fără flori, iese și închide ușa după ea. Ei rămân incremenți, în timp ce undeva un lift se pune în mișcare și coboară, coboară mult. Ultimul semn al existenței Dianei — zgomotul depărtat al unei uși care se închide. Tăcere.)

EVA (rupe tăcerea) : Și-acum, noi ce facem ?

NAE : Așteptăm.

EVA : Ce așteptăm ?! Ce !? Pentru Dumnezeu, ce așteptăm ?!

GEORGE (cu jiorile în mână, rar) : Poate se întoarce Diana...

(Rămân nemișcați, brusc înțepenți, ca niște statui în timp ce, încet, cade

Cortina

cronică literaturii dramatice

(continuare din pag. 37)

pertoriu"). În cele citeva lămuriri care preced volumul, dramaturgul înțelege să ne explice punctul său de vedere asupra selecției („de fiecare dată este vorba de unul din demersurile fundamentale ale omului”) neuitând să ne atenționeze că „pe aceeași linie de preocupări se situează și alte piese”, pe care, de asemenea le datează, cum ar fi *Masa de gală*, *Ghișeul*, *Făt Frumos*, *Soba de tuci*, ultimele două scrise desigur în anii 1984 și 1987, precizări care susțin o dată în plus ipoteza noastră cu privire la apariția noului Everac...

de la text la regie

(continuare din pag. 39)

tul nu există. Spectacolul seamănă cu o suită de „numere” autonome (citeva,

reușite) care nu ajung să se inchege într-o imagine coerentă artistică. De altfel, ceea ce pare a-și fi propus în primul rind realizatorul sau, în orice caz, ceea ce i-a „ieșit” este valorificarea acestor resurse interpretative pe care le posedă mai temeinic fiecare actor în parte. Cu alte cuvinte, fiecare e pus să facă ceea ce se pricepe să facă; nu-i de mirare așadar că din spectacol se rețin doar componente, adică: Bogdan Mușatescu (Petrovici) jucând concentrat și cu vibrație stăpinită, Anda Călugăreanu (nevasta lui) compunind savuros, deși prea șarjat, și cîntind cu patos, Mircea Constantinescu (povestitorul și „personajul însemnat”) citind expresiv și mișcîndu-se dezinvolt, Mihai Mălaimare însuși (Akaki Akatievici) realizînd o pantomimă atent stilizată și jucînd cu sensibilitate și căldură. Din echipă mai fac parte și evoluează entuziaștii Vasile Filipescu, Mihai Panait, precum și un grup de studenți-actori: Claudia Cărămîdă, Irina Wintze, Mihai Bisericanu, George Petcu, Andrei Zaharescu.

Impresia de ansamblu e aceea a unui spectacol-studiu, util, fără discuție, pentru formarea sau perfecționarea profesională a celor implicați. Cred că așa, și trebuie să fie prezentat.